

saa godt som altid være umuligt at føre Bevis for; i hvor høj Grad den gør det. Jeg maa derfor gentage, at Paastanden om, at Toldbeskyttelsen for den danske Industri betyder saa og saa mange Millioner, er en fuldkommen meningsløs Paastand; det er, som om man vilde paastaa, at Ostetolden skulde fordyre Ostene med et Beløb, svarende til Tolden, hvilket dog ikke et fornuftigt Menneske i dette Land tror paa.

Som sagt, Landbruget — og det er vel det, der i saa høj Grad betinger Partiet Venstres Stilling — som Helhed ser det som en Fordel for sig, at der er Frihandel i dette Land. Men foruden Landbruget har vi imidlertid ikke helt ubetydelige Eksportvirksomheder, den saakaldte Eksportindustri, og hvis Landboernes Ræsonnement er rigtigt, skulde man da uvilkaarligt antage, at saa maatte ogsaa Eksportindustrien for sit Vedkommende hævde, at Frihandel absolut maatte kræves ogsaa af den. Men saaledes stiller Eksportindustrien sig jo ikke. Vi ved, at den nuværende Formand for Industriraadet — som jo er en af Lederne af Landets største industrielle Virksomheder, en Virksomhed, der i overordentlig Grad er en Eksportvirksomhed — netop stiller sig paa det fornuftige Standpunkt, at han siger: vi kan meget vel se, at det for Samfundet som Helhed er til Gavn i givet Fald at have visse Kriseværn til Hjælp for visse Industrier. Et saadant Ræsonnement fra en Industri, der ud fra Landbrugernes almindelige Betragtning skulde have den Opfattelse, at Industri overhovedet ingen Beskyttelse maa have, forekommer mig at være et nok saa tiltalende Eksempel paa Samfundsfølelse som det, der giver sig Udtryk i Kravet om den rene Frihandel ud over alle Grænser. Spørgsmaalet er jo, om man er Frihandelsven eller ikke Modstander af Beskyttelse. Jeg kan vanskeligt tænke mig, at nogen vil kalde sig Ven af Beskyttelse; man vil faa Skyld for at være det, det er vel rimeligt, men vedgaa at være det vil sikkert ingen.

Altsaa, der er dem, der mener, at Beskyttelse i givet Fald kan være nødvendig, og det er min fuldeste Overbevisning, at hvis det skal blive ved at gaa her i Landet, som det har gaaet det sidste halve Aar, saa skal de, der kan se, at Beskyttelse er nødvendig, nok blive flere og flere. Det er nemlig ikke saaledes, at det er de kapitalmæssigt velfunderede Forretninger, der i særlig Grad maa kræve Beskyttelse, det er det ikke; er de blot tilstrækkeligt

velfunderede, kan de lukke Forretningen, det har de nemlig Raad til. Men hvem er det, der overhovedet ikke kan lukke? Ja, det er de fattigste, det er dem, der hænger paa Kreditten i Bankerne; de skal køre videre, praktisk talt; og det er i Virkeligheden dem, der i højeste Grad trænger til Kriseværnet. Jeg kender en meget velfunderet Fabrikvirksomhed, der aarligt udbetaler Lønninger til et Beløb af smaa 1½ Mill. Kr. Denne Virksomhed havde i det sidste Aar et meget stort Underskud, og det er nu under alvorlig Overvejelse, hvis der intet gøres for det paagældende Erhverv, at sige: Naa, ja, saa lukker vi. De har nemlig Raad til at lukke, for de skylder ikke nogen noget. Om man saa vil kalde det rigtigt, at de gør det, eller ej, eller om man vil forlange, at de vedblivende skal strø disse Penge ud uden Mulighed for nogen Sinde at faa dem ind igen, det er noget, man kan diskutere, men det betyder ikke saa helt lidt, at en saadan Virksomhed eventuelt vil formindske de Beløb, der udbetales i Arbejdslønninger, med 1½ Mill. Kr., det vil sikkert de fleste erkende.

For ikke saa lang Tid siden talte jeg med en af Socialdemokratiets Rigsdagsmænd, ikke en af de efter min Mening mindst betydelige; det var dog ikke det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, for om ham har alle allerede længe vidst, at han er en ligefrem fanatisk Tilbeder af Beskyttelse. Det var en Mand, der ellers ikke vil have Ord for at være Toldbeskyttelsesmand, en Socialdemokrat altsaa, og han sagde: Det er efterhaanden fuldkommen ligegyldigt, ad hvilke Veje vi gaar, men vi maa gøre noget, ellers gaar det rivegalt. Jeg tror, at den paagældende havde Ret.

Spørgsmaalet bliver da, hvilke Muligheder der er for at gennemføre noget effektivt, og i saa Henseende er det jo klart, at paa Forhaand er Partiet Venstre med dette Ministerium ikke i særlig Grad indstillet paa at gaa med til noget i Retning af, hvad vi mener kan være nyttigt. Jeg vil imidlertid indtil videre have Lov til at tro, at det dog ikke er et Standpunkt, som ikke kan fraviges, men jeg føler mig overbevist om, at skal dette Standpunkt fraviges, da vil det være af overordentlig stor Betydning, at Socialdemokratiet slutter sig til det i vore Forslag, som man mener kan bruges. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Stauning, var i sit Indlæg overfor Forslagene meget venlig, kan